

Ιπτάμενοι Ορειβάτες

Κείμενο: **ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ** - φωτό: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΙΩΤΗΣ**

Εκλεισα για λίγο τα μάτια, γέμισα τα πνευμόνια μου με αέρα και κάπως βιαστικά, παιδιاریστικα θα έλεγα, χωρίς όμως να το σκεφτώ εξέπνευσα με ανακούφιση. Σήκωσα ψηλά το κεφάλι και προσπάθησα να συγκεντρωθώ να κερδίσω λίγο χρόνο από τις σκέψεις μου... μάτια... ο νους μου ήταν εκεί, ψηλά και ο ήχος από το αεροπλάνο κέρδιζε έδαφος σε αντίθεση με την ηρεμία μου. Ξεφύσησα ξανά αυτήν τη φορά μάλιστα πιο δυνατά και με ακούσανε όλοι... Η εκπαιδευτήριά μου με σκούνησε... γύρισα τρομαγμένος το κεφάλι μου και της έγραψα. Δήθεν ότι είμαι μια χαρά και ήρεμος και άνετος και... και... και... Αστείότητες! Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά και η αναπνοή μου σχεδόν είχε κοπεί. Την κοίταξα και πάλι από το πλάι, γούρλωσε τα μάτια και μου γέλασε χαρακτηριστικά... ήταν και αυτό κάτι...

Έσκυψα δειλά το κεφάλι μου στο στέρνο για να ηρεμήσω και έκλεισα πάλι τα μάτια, δήθεν ότι είχα ανυπομονησία μέχρι να βρεθούμε στο σωστό ύψος για να... ουπς! Με σκούνηξε και πάλι. Γύρισα απότομα το κεφάλι μου και αντίκρισα ένα νεύμα συγκαταβατικότητας. Την είδα να ελέγχει τη ζώνη που μας ένωσε, άκουσα το κλιρ-άρισμα αριστερά και δεξιά από τα αυτιά μου και την ένιωσα να κινείται με προσεκτικές κινήσεις προκειμένου να σφίξει σωστά τους ιμάντες. Με αγωνία ξανακοίταξα λοξά. Πάλι τα ίδια, σήκωσε το βλέμμα της και με μια φυσική χρωματιστή ματιά μου ένευσε ότι όλα είναι "ok". Δηλαδή... τώρα τι;

Η πόρτα του αεροπλάνου άνοιξε...! Έντονος δροσερός αέρας γέμισε τα πνευμόνια μου και όλες οι ασκήσεις ψυχραιμίας και αυτοπεποίθησης που προετοίμαζα τόση ώρα, είχαν πάει περίπατο. Η καρδιά μου τρελάθηκε. Κοίταξα με γουρλωμένα μάτια μπροστά μου, έξω, κάτω... χάρτης!

Δεν πρόλαβα τίποτα περισσότερο. Κάπως προσεκτικά με έσπρωξε και με ασφάλεια με τοποθέτησε μπροστά της. Δεν μπορούσα να την δω τώρα, σίγουρα όμως αυτή θα ένιωθε τους παλμούς μου... τόσο αλλεπάλληλα έντονοι, που διαπερνούσαν τα πάντα! Δεν έχασε καθόλου χρόνο, με πρόταξε νωχελικά προς την πόρτα... την ανοιχτή πόρτα! Νομίζω ότι για λίγο ξαφνιάστηκα και το ξανασκέφτηκα, έτσι ασυναίσθητα... αλλά μάλλον ήταν αργά, εγωιστικά αργά. Δεν θυμάμαι αν θέλησα να πω κάτι, αλλά μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα αισθάνθηκα να κάθομαι στην άκρη του αεροπλάνου και τα πόδια μου να αιωρούνται... έσκυψα κάπως διστακτικά, προς ικανοποίηση της περιέργειάς μου, για να δω πού ακριβώς αιωρούνται... στο κενό... δεν είχα να πατήσω πουθενά! Κάτω από τις πατούσες μου και πάλι ο χάρτης!

Όλα άλλαξαν, έτσι απλά... μοναδικά και μαγικά. Την ένιωσα να κρατιέται από την άκρη του αεροπλάνου, να σπρώχνει το κεφάλι μου προς τα επάνω... ακούμπησα στον ώμο της και απόλυτα φυσικά τη θυμάμαι να πλησιάζει την ανάσα της στο δεξί μου αυτί... ζεστά χνώτα και λίγες κουβέντες... «have a good one».

Όλα τα άλλα ήταν λόγια του αέρα.

...και όλα έγιναν έτσι ξαφνικά. Το άλμα, το κενό, ο αέρας, το χάος και εγώ να «πετάω». Αλήθεια σας λέω, εκεί ψηλά είναι όλα διαφορετικά. Ο κόσμος φαντάζει μοναδικός και η ζωή αποκτά άλλο νόημα. Είναι ένα συναίσθημα που δύσκολα περιγράφεται, αφού δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς και πολλά. Η αίσθηση του φόβου τρέπεται σε απόλαυση και η ελεύθερη πτώση φαντάζει σαν να επιπλέεις στο πουθενά.

Κοίταξα τριγύρω μου. Σύννεφα, βουνά, ο ήλιος να απλώνεται παντού και ο μοναδικός σε αποχρώσεις ορίζοντας συνέχεια μπροστά μου. Αντίκρισα το φωτογράφο... έτσι απλά να πέφτει δίπλα μου, απέναντί μου, να με πλησιάζει και να χαμογελάει. Μοναδικό συναίσθημα, ήμασταν όλοι εκεί ψηλά, μια παρέα. Τόλμησα να προσποιηθώ το θαρραλέο και σήκωσα τους αντίχειρες. Φώναξα δυνατά κι ας μην ακούστηκα, αλλά το είχα ανάγκη. Ένοιωσα το χαμόγελό μου να σκίζει την έκφραση του προσώπου μου και το χρόνο να σταματά. Μαγειά... ονειρικό πέταγμα και κάπως φυσικό... Για λίγο ξεχάστηκα, χαλάρωσα και πίστεψα ότι θα μείνω εκεί ψηλά για πάντα.

Το μυαλό μου είχε αδειάσει, η αίσθηση της ελεύθερης πτώσης κυριεύει κάθε αναστολή μου και πραγματικά νόμιζα ότι... Να 'τος πάλι, ο φωτογράφος. Χαμογέλασε, πλησίασε, έπιασε τα χέρια μου και απομακρύνθηκε κάνοντάς μου νοήματα... με χαιρέτησε. Ένωσα την Όλγα να με σκουντά στους ώμους απαλά και αμέσως μάζεψα τα χέρια μου. Επανήλθα στην πραγματικότητα... Η πτώση τελείωνε... Το αλεξίπτωτο μου στέρησε κάθε προσδοκία για συνέχεια του ονείρου. Ένωσα το τράβηγμα προς τα πάνω και όλο το υπόλοιπο είχε να κάνει όχι με πτώση, αλλά με πτήση.

Ένα θερμό «ευχαριστώ» στην Ελληνική Λέσχη Ελεύθερης Πτώσης (GFFC, <http://www.gffc.gr>), η οποία για ένα σαββατοκύριακο φιλοξένησε μέλη και φίλους του Ε.Ο.Σ. Αχαρνών και με τους χαμογελαστούς εκπαιδευτές της χάρισε σε όλους μας μοναδικές εμπειρίες στα 13.500 πόδια ψηλά, περίτεχνες μανούβρες στον αέρα, απόλυτη αίσθηση ασφάλειας, φροντίζοντας με αυτόν τον τρόπο να εξαντλήσει απρόσμενα κάθε όριο αδρεναλίνης και επί της ουσίας, κάνοντας τα όνειρά μας πραγματικότητα!

Για λίγο, λοιπόν, όλα ήταν διαφορετικά... οι στιγμές, τα χαμόγελα, οι ανάσες... ακόμα και ο ουρανός ήταν διαφορετικός, γεμάτος από «ιπτάμενους ορειβάτες»...

